

Ще одним прикладом вдалої реконструкції може слугувати будівля історичного музею. Його східний фасад оформлено у вигляді скляного куба, який підтримують опори у вигляді дерев – як символ історії та природи. Таке архітектурне рішення не руйнує структуру та концепцію історичного музею і композиційної цілісності площі Конституції, навпаки пов'язує будівлю із сучасністю.

Дуже прикро, що гармонія «старого» та «нового» зберігається не завжди. Таким прикладом, я вважаю, є будівля офісно-торгівельного центру «Platinum Plaza», що знаходиться по вул. Сумській (арх. О. Дроздов). Діалог між конструктивізмом та традиційною й вишуканою архітектурою модерну ХХ ст. не склався, в наслідок цього на центральній вулиці міста утворився глибокий контраст, завдяки якому «Platinum Plaza» занадто виділяється з-поміж інших споруд.

Підводячи підсумок, слід зазначити, що Харків має свою неповторну чарівність, свою душу, яка зберігається в архітектурі ХІХ-ХХ ст., а також примхливий і своєрідний характер, що знайшов своє відображення в архітектурі сьогодення, яка не повинна бути у дисонансі з будівлями минулої епохи. Отже, ми – нащадки, яким дісталась місія зберегти надбання минулих часів та повинні слідкувати за тим, щоб наше місто зберегло цілісний архітектурний образ.

АРХІТЕКТУРА КЛОДА НІКОЛА ЛЕДУ

Кошель В.А.

Науковий керівник – Єрошкіна О.О., канд. архіт., доцент

Актуальність проблеми полягає у тому що творіння Клода Нікола Леду є вражаюче сучасними. Ця тема обговорюється в перший раз. Мета теми: розповісти про життєвий і творчий шлях Клода Нікола Леду.

Клод Нікола Леду народився у Дормані, що у Шампані, у 1736 році. Приїхав у Париж (1750-ті роки), спочатку вивчав мистецтво гравюри, потім вчився у архітектурній школі Ж.-Ф. Блонделя та працював у бюро зодчого Л.Ф. Труара. Став модним архітектором паризької знаті, у 1771 році отримав звання «королівського комісара» і «інспектора соляних копалень Франш-Конте» (на сході Франції, в басейні Сени), а у 1773 – звання «королівського архітектора». Перші проекти: Pavilion Nosquart (1764-1770), шато у Бенувіллі (1768-1775). Слава Леду як видатного архітектора почалась з 1771 року, коли він побудував для мадам Дюбарі елегантний павільйон, зацікавивши багатьох заможних людей. Потім його ім'я не сходило з уст парижан у зв'язку з побудовою у французькій столиці ряду особняків.

Архітектор створює план ідеального міста, яким він представляється французу другої половини XVIII століття, вихованому на філософії Просвітництва. Це місто малюється йому живучим струнким громадським життям, в якому немає місця соціальним конфліктам і несправедливості, в якій збуваються утопічні мрії Руссо про ідеально природну і вільну людину. Тому на перший план тут висунуті громадські будівлі – «Будинок братства», «Будинок чесноти», «Будинок виховання», – ці урочисто-символічні назви немов віщують мову майбутніх яacobinців.

У своєму місті Леду безповоротно знищує традиції старого, феодального ансамблю. Місто вже не підпорядковане королівським резиденціям або палацам знаті: на сцену виходять нові, демократичні принципи, засновані на розумній логіці і справедливості. Будинки розташовані вільно, з усіх боків оточені простором і не мають головного фасаду, зверненого до якоїсь однієї вулиці, – все фасади рівні, однаково великі. Леду не дозволяє жодній стіні залишитися невиразною службовою площиною: всі вони повинні бути архітектурними акцентами, твердо і вагомо розставленими в просторі. Замість стихійно сформованого тісного хаосу феодального міста виникають струнко організовані перспективи, широкі і просторі, повні світла і повітря.

Ідеальне промислове місто Леду має напівкруглий план і являє собою вузол торговельних і дорожніх комунікацій. Його місто уособлює ідею автономних споруд, «вільний союз самостійних блоків». Він включає гарматну майстерню, ринок, цехи і будинки ремісників. В цьому немає нічого примітного, але все ж тут ми зустрічаємо ідеї, які пізніше будуть проповідувати.

На жаль, революція 1793 роки побачила в Леду лише представника старого режиму і припинення будівництва Росією міста соляних копалень.

Гармонія і природність – основні прийоми Леду. Плануючи будівлю театру в Безансоні, він робить свій знаменитий малюнок: амфітеатр залу для глядачів вписується в людське око. Це демонстративне визнання того, що свою творчість архітектор підпорядковує доцільності, практичній зручності для людини. Тут ця доцільність укладена насамперед у легкості і широті зорового охоплення – закони тут диктує людське око, і, визнавши це, Леду не зупиняється перед справжньою революцією в інтересах людини.

Висновок: Леду – незвичайне явище, на перший погляд абсолютно виривається з рамок архітектури XVIII століття. У його проектах виникають дивовижні знахідки, немов передвіщають конструктивізм XX століття.

Архітектура Леду завжди монументальна. Але при цьому вона людяна: вона служить для піднесення, а не для придушення людей, на відміну від Давньоримської архітектури і навіть архітектури Ренесансу.

Леду був одним з найбільш плідних і оригінальних французьких архітекторів XVIII ст. Всією своєю творчістю К.Н.Леду доводить високе право на звання творця і новатора, філософа і поета, архітектора-першовідкривача, що перевершує в своїй майстерності саму природу і прокладає нові шляхи в розвитку людства. К.Н. Леду сучасний і сьогодні. Він і зараз захоплює нас за собою в світ людяності, повний гармонії і краси.

ПАСТІШ – АРХІТЕКТУРА ТА ЇЇ ХУДОЖНЬО-КОМПОЗИЦІЙНІ ОСОБЛИВОСТІ. САМОПАРОДІЯ, ІРОНІЯ У КУЛЬТУРІ ПОСТМОДЕРНУ

Хабарова К.А.

Науковий керівник – Богданова Л.О., ст. викладач

Пастіш є одним із фундаментальних понять філософії постмодернізму, що позначає вільний, гетерогенний. Специфічна постмодерністська пародія, складена з фрагментів різних творів, якась суміш, попурі, отримала назву «Пастіш». Він вважається основним модусом постмодерністського мистецтва. У ньому відбивається свідомо установка на іронічне співставлення. У західній архітектурі він найбільш яскраво проявився у 70-роки XX ст. Точніше, пастіш – це пародія, така як сам об'єкт пародії, яка поєднує історичні образи, що втратили статус норми. Седрик Прайз та його концепція щодо змін загальноприйнятих норм та понять архітектури. Він поступово відкидає монументальність, образність, форму та саму архітектуру.

Діалогізм, у архітектурі постмодернізму трактується як присутність «іншого». Архітектура сприймається як текст, що складається з суперечливих висловлювань, гри відмінностей. Подвійне кодування – один з основних її принципів діалогізму пастіш -архітектури. Палімпсест – засіб прописування нового тексту по старому. Включення елементів повсякденної «мови» побудовано на прагненні знищити грань між мистецтвом та не мистецтвом. Ці поняття та ознаки дають можливість зрозуміти постмодерністську «мову». Подвійне кодування як принцип постмодерністського мистецтва, що полягає в прагненні зробити проекти цікавими для фахівців. Прикладами постмодерних споруд є «ікони» постмодерну – «AT&T Building» Філіпа Джонсона, про-